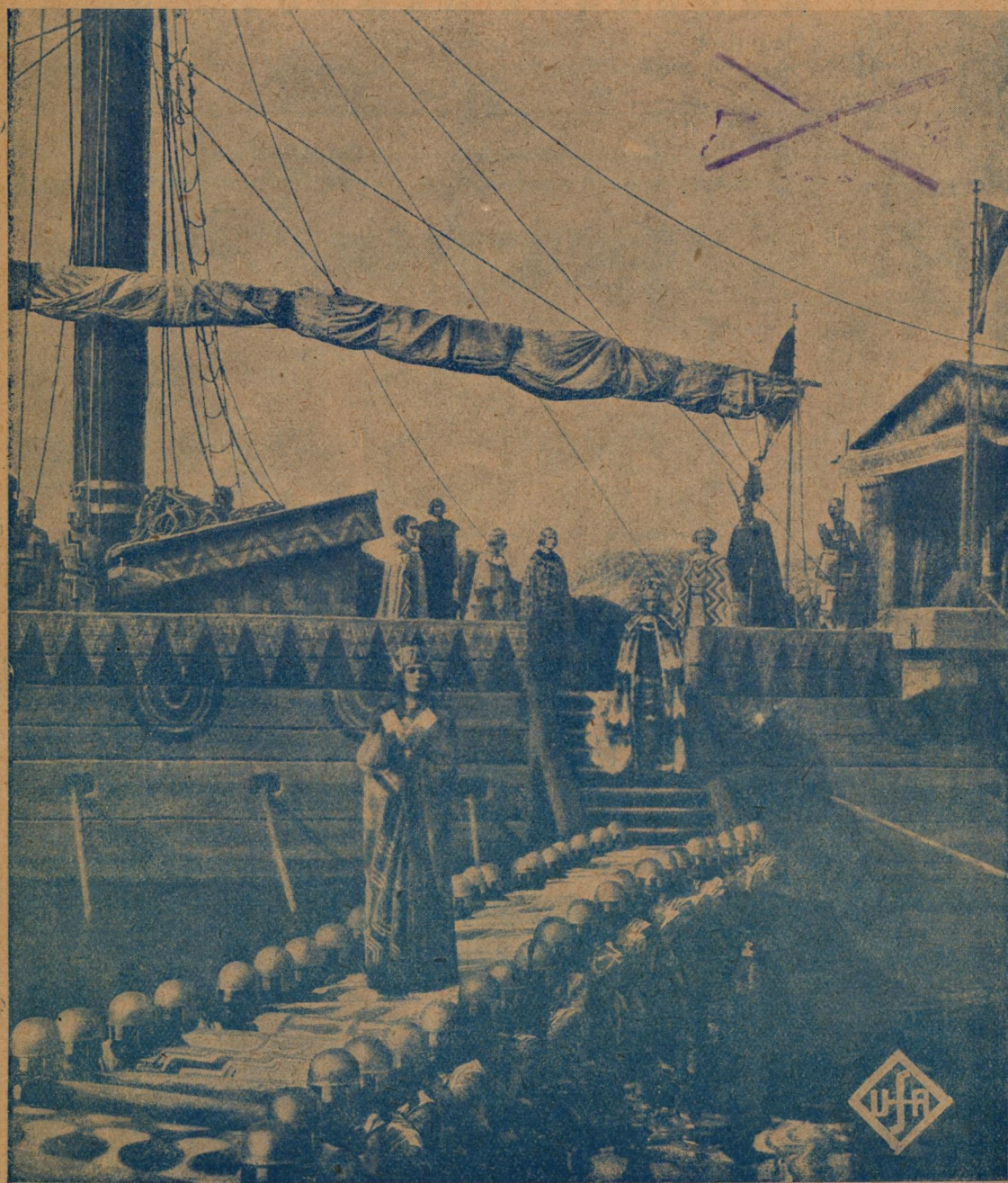

6474 1926.

НОВЕ МИСТЕЦТВО

№ 4 1926

„НИБЕЛУНГИ“. До постановки в кіно ім. Лібкнехта з 26-го січня.

ДЕРЖАВНИЙ ОПЕРНИЙ ТЕАТР

СЕРЕДА 27 СІЧНЯ

— КНЯЗЬ ІГОР —

ЧЕТВЕР 28 СІЧНЯ

ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО

П'ЯТНИЦЯ 29 СІЧНЯ

МАДОНИНЕ НАМИСТО

АНОНС: Цими днями: «Севільський цирульник» в постановці
Й. М. Лапицького. Оформлення сцени О. Хвостова □ □ □ □

Диригує О. М. Брон.

ДЕРЖАВНИЙ ДРАМТЕАТР

Ім.
Ів. Франка

Вівторок 26, Середа 27 січня

ВИСТАВИ НЕМАЄ

Четвер 28 січня

МАНДАТ

П'ятниця 29 січня

ВІЙ

30 Субота

31 Неділя

МАНДАТ
Постан. реж. Б. Глаголіна
Оформ. А. Петрицького

Директор І. Горів.

Гол. адм. О. Боярський.

1-й ДЕРЖАВНИЙ ТЕАТР ДЛЯ ДІТЕЙ

вул. Свердлова, 18.

Вівтор. 26 Січня Загально доступна
прем'єра "Тимошева Рудня"

Четвер 28 Січня

П'ятниця 29 "

Субота 30 "

Неділя 31 "

Тимошева Рудня

Четвер, П'ятниця
й Субота вистави
закриті для шкіл
СОЦВИХ'у.

У неділю 31/І відкр.
вистава платна. Ціна
на квитки від 20 коп.
до 75 коп.

Початок о 1 годині.

Дир. театру С. Я. Городиська
Гол. адміністр. А. Б. Янобсон.

РУССКАЯ

Музыкальная Комедия

(театр б. Муссури) телеф. 18-08

четв. 28, Пятн. 29,
Суб. 30 и Воскр. 31 янв.

БОГАЧЬО

Постановка Джусто
Дирижер Спиридонов

Начало в 8 ч. веч.

К концу спектакля
подаются автобусы

С УЧАСТ. **СВЕТЛАНОВОЙ,**

Болдыревой, Карениной, Лю-
бовой, Наровской, Бенского,
Брянского, Джусто, Вадима
Орлова, Райского, Робертова,
Ровного, Ушакова, Шадрина

Вторник 26 января

КАТЯ ТАНЦОВЩИЦА

Среда 27 января

ДИТЯ СТЕПЕЙ

Глав. режиссер **Д. Ф. Джусто.**
Глав. дирижер **Н. А. Спиридонов.**
Балетмейстер **Ив. Бойко.**
Прима балер. **Марина Нижинская.**
Ответст. руков. **З. Е. Зиновьев.**
Главн. администр. **М. Б. Ратимов.**

ДЕРЖПИВТРЕСТ — УКРАЇНЬСЬКА — НОВА-БАВАРІЯ

ЗАВОДИ, ЩО ПРАЦЮЮТЬ:

- № 1 (б. Каритина)—Кузнечний пр.
- № 2 (б. Ігнатішева)—Котлова вул., 76.
- № 3 (б. Акц. Т-ва „Нова-Баварія“) коло
ст. Нова-Баварія.

Дріжджевий (б. Ольховського) — Старо-
Московська вул., 99.

ПРОДАЄ:

ПИВО—„Столове“, „Мюнхен-
ське“, „Пільзенське“ вищої
якості.

Дріжджі — хлібові, пресовані
завжди свіжі.

ПРАВЛІННЯ В ХАРКОВІ,

вул. Котлоба, № 76.

Телефони №№ 4-01, 38-41, 29-50.

ХАРКІВСЬКА СПІЛКА КУСТАРНО-ПРОМИСЛОВОЇ КООПЕРАЦІЇ

КУСТАР-СПІЛКА

Правління — Кунунбаз, Червоні ряди ч. 37/38.

ПРОДАЄ — Українські килими, доріжки, сорочки, одяг, посуд, художні
квіти та інші кустарно-художні вироби — в крамниці на вул.
Лібкнехта, ч. 3.

— Різне взуття, головне вбрання чоловіче та жіноче — в крам-
ниці по вул. 1 травня ч. 6.

87750

У. С. Р. Р.

Н. К. О.

**ДЕРЖАВНИЙ ЄВРЕЙСЬКИЙ
ТЕАТР.**

(Харківська набер., № 6).

Початок ви-
став точно
о 8-й год.

Субота
30 січня

І Н Б Р Е Н

(В ОГНІ)

на 4 д. (10 карт.)

Неділя
31 січня

ПУРІМ-ШПІЛЬ

(ЄВРЕЙСЬКИЙ БАЛАГАН)

За варіантами єврейської народної комедії на 3 дії
ЄФРАІМА ЛОЙТЕРА.

Директор **Д. Я. ГОЛЬДБЕРГ**

Головний адміністратор **А. Г. ЛІФШІЦ**

Зала Державної Книгозбірні ім. Короленка

Неділя, 31 січня
1926 року

КОНЦЕРТ капели **ДУХ**

(Держ. Укр. хор ім. Леонтовича), під керуван. **Ф. Соболя.**

Народні пісні та
оригінальні твори

М. ЛЕОНТОВИЧА

(з нагоди 5-річчя
з дня смерті).

В програмі вінок пісень на поетичному тлі **В. Поліщука „ЖИТТЬОВИМ ПОТОКОМ“.**

Початок о 9 год.

Квитки продаються щодня в касі книгозбірні від 11 до 2 і від 4 до 8 год. вечора.

Адміністрація.

ПЕРШИЙ ДЕРЖКІНО

ІМЕНІ

К. Лібкнехта

продаж квитків щоденно
з 1 год. вдень в касі театру

3 26 січня щоденно

„НІБЕЛУНГИ“

ВЕЛИЧЕЗНИЙ ХУДОЖНИЙ КІНО ФІЛЬМ

Картина в супровод підсилена о оркестру Спеціально
підібрана МУЗИКА З ТВОРІВ ВАГНЕРА

Для більшої зручності відкрито спеціальну касу-
кіоск, на Майдані Тевелева. Каси з 12 год. дня.

Для профсоюзних колективів квитки по заявкам.

По святам ден-і сеанси.

3 26 січня щоденно

Помста Фараона

світовий кіно-шедевр

В головних ролях німецькі актори

Густав Дісль та Бено Сміт.

Квитки продаються з 11 до 1-ої щодня, крім неділі.

ДЕРЖКІНО

ІМЕНІ

КОМІНТЕРНУ

(вул. 1-го Травня)

НОВЕ МИСТЕЦТВО

Адреса редакції:
Харків, вул. Карла
Лібкнехта № 9.

ТЕАТРАЛЬНИЙ ТИЖНЕВИК.

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

№ 4 (13)

26 СІЧНЯ

1926 р.

Ленін про мистецтво

Володимир Ілліч Ленін ніколи не визнавав себе знавцем мистецтва, тим часом дуже любив його.

Коротенькі нотатки—спогади багатьох близьких до проводиря товаришів заховали для нас цю його любов до російських класиків літератури, реалістів живописи й особливо до музики. Музика так дуже впливала на Володимира Ілліча, що він уникав часто її слухати: «часто слухати музику я не можу, впливає на нерви, хочеться милі глупства говорити і гладити людей по голівках, тих людей, що живучи в брудній пеклі, можуть творити таку красу. А сьогодні гладити по голівці нікого не можна, руку откусять—і треба бити по голівках, бити без жалю, хоча ми, ідейно, проти всякого насильства над людьми. Гм-гм, обов'язок пекельно тяжкий!!!»

Не любив Володимир Ілліч нових мистецьких течій. Він вважав їх просто за силкування радянських митців не лишитися позаду Європи, довести, що й ми мовляв стоїмо на рівні з сучасною культурою.

«Я ж маю сміливість заявити себе «вандалом». Я не маю сили вважати творчість експресіоністів, футуристів, кубістів і інших «істів» найвищим проявом художнього генія. Я їх не розумію. Я не відчувую від їх жодної радості».

Проте Ленін ніколи не обстоював придушення нових мистецьких течій. Він дуже не любив Пролеткульту, однак не через те, що вважав його шкідливим чи непотрібним. Володимир Ілліч тільки побоювався, щоб Пролеткульт часом не взявся творити й пролетарської науки та культури взагалі. Тому прагнув наблизити його до партії та поставити під контроль НаркомОсвіти.

«Повторюю, каже Луначарський, скасовувати його він ніколи не думав. Навпаки симпатично ставився до суто художніх завдань Пролеткульту».

Хоч Володимир Ілліч і любив часто повторювати, що він дилетант в справах мистецтва і не брався вирішати присудів над мистецькими творами, однак мав сталі погляди на значіння художньої творчості для переформи робітничої класи, та ролі мистецтва в житті.

«Мистецтво належить народові. Воно мусить своїм корінням як найглибше вирости в саму товщу широких працюючих мас. Воно мусить бути зрозумілим для їх і любимим ними.

Воно мусить об'єднувати почуття, думку й волю цих мас, підносити їх. Воно мусить будити з поміж їх художників і їх розвивати».

Володимир Ілліч мислив мистецтво за фактор революційного й соціалістичного будівництва і не вважав потрібним для цього відрікатися від мистецтва дореволюційного. Нове пролетарське мистецтво виросте тільки з попередніх надбань і відкидати його все одно, що відкидати техніку сучасну во ім'я її буржуазності.

«Красиве треба заховати, взяти його за зразок, виходити з його, навіть коли воно старе».

«Я вважаю, що художник може взяти собі багато корисного з усякої філософії».

Ленінове мистецтво мусило служити народові з цього погляду, а не за власним смаком він і розцінював ту чи іншу мистецьку течію, ту чи іншу його галузь, той чи інший мистецький твір.

Його мистецтво мусило служити класові, література мусила стати класовою, справжній пролетарський художник виростати й відбивати життя пролетаріату.

Дуже класа варта мистецтва, має право користатися зі справжньої краси:

«Далєбі наші робітники й селяне заслужують чогось більшого ніж видовисько. Вони здобули право на справжнє велике мистецтво. Тому ми в першу чергу висуваємо як найширшу народну освіту й виховання. Вони створюють ґрунт для культури, звичайно тоді як справа з хлібом уже вирішена. На цій ґрунті мусить вирости справді нове комуністичне мистецтво, що створить форму відповідну до свого змісту».

І не тільки це. Для створення нової пролетарської культури:

«Треба взяти всю культуру, що залишив капіталізм і з неї збудувати соціалізм. Треба взяти всю науку, техніку й мистецтво, всі знання. Без цього ми життя комуністичного суспільства збудувати не можемо».

Особливої ваги, в часи військового комунізму, в часи боротьби з рештками капіталістичного ладу, надавав Ленін образотворчому мистецтву й кіно. Одного разу він видав директиви скористати з образотворчого мистецтва для прикраси вулиць і сам дав кілька гасел, цікавився скульптурою і сам не раз виїздив дивитися на якийсь новий монумент, що його ставили замість повалених російських царів. Найбільше ж цікавився розвитком кіно, до самої смерті проглядав у Горках фільми та розпитував про розвиток радянської кінематографії, вважаючи його чинником першорядної ваги для впливу на маси.

«Ви у нас славитеся покровителем мистецтва, говорив Ілліч Луначарському, так ви мусите твер-

до пам'ятати, що зі всіх мистецтв для нас найважливіше кіно».

Театр Володимир Ілліч мислив за мистецтво гідне стати на заміну релігії для народу і вже цього доволі, щоб знати, як високо він цінував його.

«Театр потрібний не стільки для пропаганди, скільки для відпочинку робітників після щоденної праці. І спадщину буржуазного мистецтва нам ще рано здавати до архіву»...

Так мислив Володимир Ілліч і так ставився до основних питань і галузей мистецтва.

На повороті

Репертуарна проблема в театрі належить до так званих «вічних». Вона завжди гостро стоїть всюди, але для театрів, що відроджуються в Радянському Союзі народів справа репертуару, природно, сугубо складна. Однак про український театр треба сказати, що тут не завжди винні тільки затирані «об'єктивні умови».

Коли, скажемо обміркувати сучасний репертуар російських театрів РСФРР, то ніяк не можна сказати, що на кону йдуть кращі твори драматургії.

Однак, те що ставиться в Москві й Ленінграді ставиться і по всій провінції. Та ж картина на Україні. Хто стежить за драматичною літературою, той добре знає, що багато, справді, гарних п'єс лежать невикористані, і одночасно ставляються навіть ті, які вже засуджено пресою й публікою. Наслідкування, інерція,—все, що завгодно це,—тільки не фактична перевага, що бачить підмостки й світ.

І справді, невже ж «Пухкий пиріг», «Мандат», невже ж, навіть ці п'єси, не кажучи вже про десятки інших—краще за всього, що зараз є в драматургії?.. Ніколи. Проте російські, та щеї кращі, театри ставлять ці п'єси, а слідом за російськими й українські. Та в українського театру є ще один специфічний момент. Адже створення українських театрів,—праця, на яку йде багато державної і громадської енергії,—не затієно во

ім'я перекладання п'єс на українську мову з інших.

Національне мистецтво буде національним і здобуде „raison d'être" свого існування тільки тоді, коли воно внесе в загальнохудожню культуру, що-небудь своє власне тільки даній нації властиве. Однієї мови мало, коли вона є лише способом і засобом передавати чуже. Національна мова цінна не тільки як засіб зносин, але, в ще більшій мірі, як знаряддя культурної творчості. А в театрі вона зможе бути таким знаряддям лише тоді, коли театр стане на шлях демонстрації національної драматургії.

З повним переконанням я стверджую, що навіть серед того, що вже зараз має українська драматургія, безперечно є досить п'єс, що дорівнюють до того таки «Мандату» або «Пухкого пирога». Наша цензура строгіша, наша критика, зацікавлена в розвитку драматургії, причепкуватіша, придиричівіша ніж звичайно, але по суті, ми вже маємо п'єси того середнього колібру, якого в Москві вистарчає, щоб твір побачив світ. А тим часом, більшість їх не бачить рампи, а багато просто лежать в портфелях авторів, що не наслідуються послати свої твори на мандрівку по численних інстанціях.

Я особисто гадаю, що коли б окремі п'єси українських авторів і були трохи слабші не українських, то й тоді перевагу треба було б давати першим. І ось чому. Перш за все, театр, при бажанні, завжди має можливість так подати п'єсу, що вона виглядатиме як цукерка. Кращий доказ — «Кукіроль» в Московському Камерному театрі. П'єса просто погана. Але вона так гарно поставлена, що «Кукіроль» зараз один з найцікавіших спектаклів у Москві. Друге, глядача все-таки цікавить своє, те, чого він не може не вимагати, не знаходити в іншому місті. Модні російські п'єси, наприклад, він завжди побачить і в якій завгодно кількості. Дивлюсь же я тепер «Мандат» у четвертій постановці (Пролеткульт, Театр Меєрхольда в Москві, Червонозаводський і Держдрама). В одному тільки місті злочасний «Мандат» йде у трьох театрах.

Нарешті, і це дуже важне, пора вже створити стимул і для творчості драматургів.

Переважаючою постановкою чужих п'єс ми затримуємо розвиток власної драматургії. Охочих писати для власного задоволення—мало.

Треба все зробити, щоб створити максимально сприятливі умови для драматургічної творчості своїх письменників. Однак, до того часу, поки наші театри не затилять собі цього як слід, ми будемо топцюватись на місці.

Тому слід вітати постанову, яку прийнято Держдрамою ім. Франка на одному з останніх засідань Художньої Ради. Там ухвалено взяти твердий курс на власну драматургію. Здійснювати це рішення будуть ще в цьому сезоні постановками «Лісової пісні»—Л. Українки й комедії Кочерги «Фея гіркого мигдалю».

Ми вітаємо цей крок і вважаємо, що він повинен послужити гаслом і для решти українських театрів.

І. Туркельтауб.

Одеса

Держдрама

Артист Ю. КраснояРСький
Викон. ролі Гулячкіна з «Мандату»

Про підготовку до наступного сезону

Січень минає... За першу половину сезону наші державні театри можуть підвести підсумки, підрахувати плюси й мінуси своєї роботи, подумати про майбутнє...

Цей сезон почався у нас трохи перово. Бракувало режисерів, бракувало адміністраторів, а найбільше бракувало акторів...

Взагалі на початку робота йшла не легко. Проте за місяць—другий підтяглися, оформились нові заклади, міцніше стали на ноги і нині вже з певністю можна сказати, що більшість театрів виправдала покладені на їх надії.

Звичайно, в роботі були помилки, та я хочу звернути увагу тільки на одну з помилок їх. У нас не було наради директорів та режисерів держтеатрів перед початком сезону, наради виробничої організаційної...

До наступного зимового сезону мусимо підготуватися вже зараз і тому треба нам незабаром скликати нараду директорів і режисерів наших держтеатрів.

Досвід роботи молодих наших закладів уже є. Нараді з його й доведеться констатувати всі наші помилки та раз на завжди встановити певну лінію в роботі театрів.

Які ж справи конкретно доведеться їй розв'язувати? Перша й основна—мережа держтеатрів, їх ідеологічна робота, створення єдиного ідеологічного фронту проти просіяння вже міщанства в театральне життя і організація матеріального добробуту театрів.

Друга—перегляд адміністративного, режисерського та акторського складу театрів і розподіл сил, а рівно й підготовка актора (студії, драмінституту).

Третя—справа з репертуаром.

Четверта—командировки режисерів, директорів та акторів закордон для ознайомлення з роботою закордонних театрів.

П'ята—райони обслуговування України держтеатрами.

Шоста—обмін режисерськими силами для окремих постановок.

Сьома—урегулювання взаємовідносин з місцевими Наросвітами і особливо «Робмисами».

Восьма—організація Всеукраїнського театраль-ного Музею.

Дев'ята—справа театральної преси.

В цих дев'яти точках вкладається на мою думку те, що нам треба обговорити на нараді.

Товариші з центру і з периферії (це найважливіше) певне додадуть ще багато. Але факт є факт. Український радянський театр працює нині «не зо страху, а з совісті»; немає лишень договореності, немає спільного фронту, а без наради Відділ Мистецтв його навряд чи зорганізує, бо об'єднання цієї справи не поладодити.

Треба скликати нараду!

М. Лебідь.

Від редакції. Редакція вважає думку подану в статті т. Лебідя цілком слушною. Органам політосвіти слід її реалізувати.

Треба впорядити Всеукраїнську виставку картин

Виставка АХРР'а, що відчинилась у Харкові 1-го січня цього року дуже схвилювала українські мистецькі кола.

Справді, за допомогою Червоного Хреста, впорядив виставку гурток Московських художників, тоді коли українські художники ніяк не можуть виставити свої картини.

Гадаємо однаке, що незабаром буде впоряджена й виставка українських художників, на яку давно вже чекають і робітники мистецтва й радянське суспільство.

З часу горожанської війни українське образотворче мистецтво сховалося ніби в підпілля.

Де можна бачити роботу художників? В театрах—де працюють звичайно одиниці, на небагатьох ілюстраціях та обкладинках до книжок, в кількох десятках портретів революційних діячів, що висять в кімнатах центральних державних та громадських установ, в кількох бюстах на вулицях великих міст.

Художніх журналів, які б відбивали життя цієї галузі мистецтва у нас немає.

Де ж поділись сотні художників, що затопляли за часів військового комунізму вулиці великих і малих міст України плакатами та лозунгами? Невже вони нічого не роблять, чи може це все бездарні голови, що не варті ніякої уваги? Може більш нічого талановитого немає крім того, що ми бачимо в репродукціях наших журналів, що містять, спасибі їм, по 2—3 відбитки того чи іншого художника. Невже у нас така бідність і убогість на художні сили?

Трудно сказати,—не знаєм, не бачили.

Може гліють десь свіжі таланти, та не мають повітря, щоб спалахнути полум'ям?

Образотворче мистецтво в головній своїй частині скупчилось в художніх вузах. Там прово-

диться в дуже тяжких матеріальних умовах уперта робота. Проводиться велика непомірна може зовні, боротьба різних мистецьких напрямків, шукають об'єктивних наукових методів художнього виховання, чуло прислухаються до того, що твориться в галузі мистецтва у нас і за кордоном.

Робота йде, і не може не йти, бо сотні молодих активних студентів в значному числі робітники та селяне, не можуть не шукати для себе твердої позиції в суспільстві.

Ознаки досягнень теж є. Торік на конкурсній виставці проєктів пам'ятника Леніну в Києві, за анкетами відвідувачів (переважно робітники з виробництва) і приємно художників, кращим проєктом був проєкт студента Київ. Худ. Інституту, не зважаючи на те, що в конкурсі брали участь відомі скульптори СРСР.

Місцеві вузовські виставки показують, що ведеться велика робота.

Необхідно, конче необхідно дати цій роботі виявитись перед радянським суспільством.

Це дасть змогу виділити кращі таланти і забезпечить їх розвиток. Дати свіжі сили для театрів, видавництва то-що, сили добірні, а не випадкові, як тепер. Виявить ті глибокі внутрішні процеси, що переживає образотворче мистецтво. При допомозі широкої критики скорше будуть відділені парости живого дійсно революційного мистецтва от всякої гнилі, що існує лише для того, аби скористати матеріальні можливості.

Державні органи наші певно підуть на зустріч цьому і допоможуть організувати 1-шу Всеукраїнську виставку картин.

Господарчі, кооперативні і різні громадські організації повинні взяти в такому ділі активну участь.

П. Г.

Берлінські виставки

Зимовий сезон виставок образотворчого мистецтва в Берліні розпочався чотирма найбільшими з них: «Штурму», «Берлінського Сецесіона», «Виставки без журі» і виставки в Академії Мистецтв.

На всіх цих виставках можна бачити, що експресіонізм в Німеччині вже зійшов зі сцени. Єдине художнє об'єднання, що силкується його ще оживити—«Штурм», що-далі більше прибірає характер суто комерційного підприємства непевного так з комерційного як і з художнього боку.

На малих виставках «Штурму» ви не побачите жодного німецького імени: Архипенко, Малевич, Кандинський, Леже й Брок очевидно не німці, і нині вони може ще тільки в Німеччині й можуть щось значити.

Зупиняйтесь на цих роботах не варто: «безріччє» мистецтво більшості з них давно вже

нам знайоме з Московських та Ленінградських виставок.

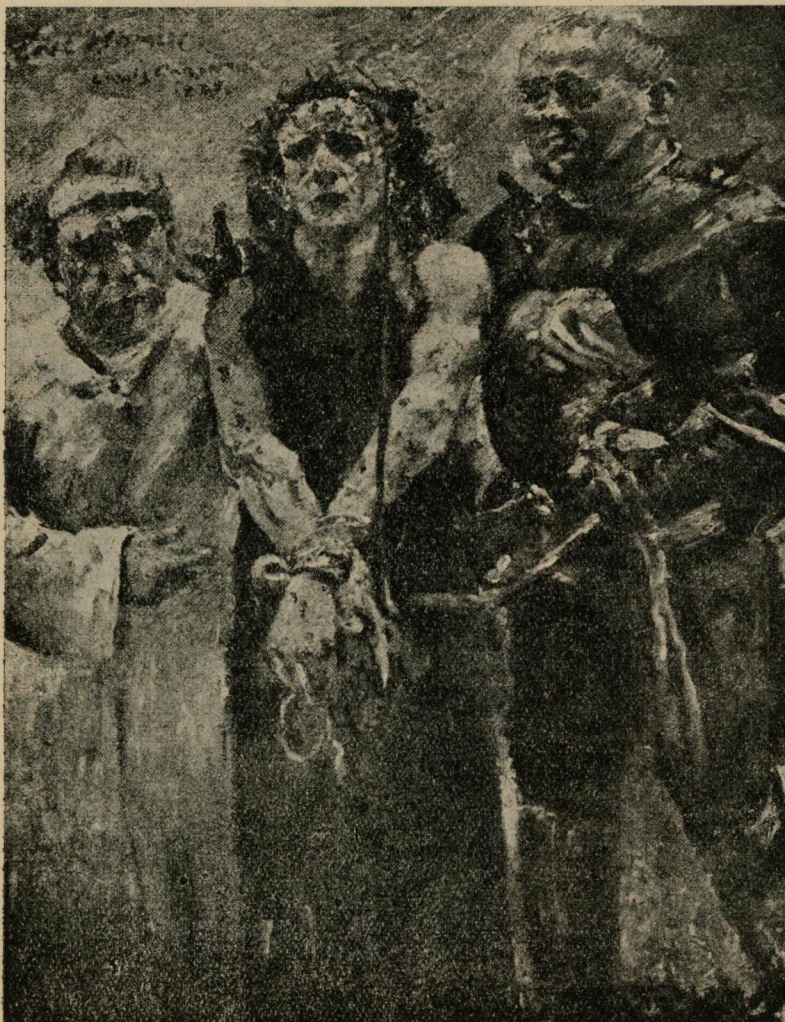
Не зважаючи на те, що більшість художників об'єднаних в «Штурмі» тільки гастрольори в німецькому мистецтві, і хоч вплив «Штурму» на німецькі художні кола що-раз зменшується, проте він все ще дуже характерний для Німеччини.

«Штурм» найвиразніше показує основну особливість німецького образотворчого мистецтва—його безособовість. Один час можна було сподіватися, що в експресіонізмі німецьке мистецтво відшукає своє обличчя, та ці надії не справдились—експресіонізм так і не переміг своєї хаотичності, так і залишився суто механічним об'єднанням різних тенденцій та устремлень, а коли зник, лишив німецьке мистецтво в тому ж безнадійному стані.

Один з найдотепніших німецьких художніх критиків Карл Ейнштейн так говорить про особливості німецького мистецтва: „У Франції було мало експресіонізму та був живописець Матісс, а в нас з убогости живописі роблять художню течію!“

Ця убогість живописі виразно виступає на всіх берлінських виставках. На цих виставках тяжко відрижнити провідника старого німецького імпресіонізму—Корінта від бувших експресіоністів Кокошки й Пехштейна і там і тут однаково розбещена живопись, однакова відсутність художньої культури. Корінтові єдиному зі старих німецьких імпресіоністів все ж не можна відмовити в де-якому талантові й силі. Решта робіт ще незначніші. Правда, ця убогість занадто впадає в око через малу кількість виставлених картин „Берлінського Сецесіону“ порівнюючи з суміжною виставкою робіт французьких майстрів.

Малюнки, акварелі й скульптура на виставці Академії Мистецтв справляють краще вражіння, ніж „Берлінський Сецесіон“—німці, як відомо, куди кращі рисувальщики ніж живописці. Як завжди гарні малюнки й

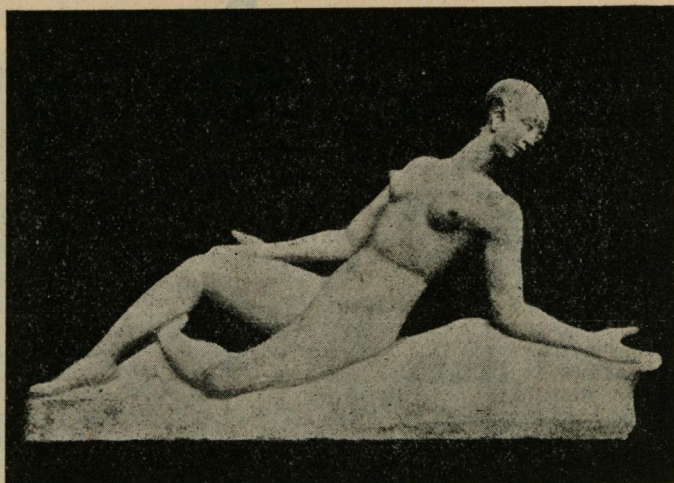
Проф. Корінт

Ecce homo.

гравюри на дереві Кете Колівіц і Цілле. Пехштейн також дав тут досить цікаву Гуаш. Зі скульпторів звертає на себе увагу Ернесто-де-Фіоре—остання знаменитість Берліну. Крім його можна ще вказати на Ве-керле, що виставив у «Берлінському Сецесіоні» досить свіжі роботи. В цілому ж і ця виставка також безособова, як і решта.

„Виставка без журі“ відкриває свої двері кожному хто бажає і все ж з великої кількості картин і скульптур (коло 2000), що на ній представлені, ні на чому зупинитись, і що найгірше—роботи старих, уже відомих майстрів не можна відрізнити від творів дилетантів.

На всіх цих виставках представлено тільки чисте мистецтво, а тим часом саме де-які царини прикладного мистецтва в Німеччині й можуть викликати значну цікавість. Це—промисловий плакат і реклама, кіно-декораційне діло, і книжкова та журнальна графіка. В останній царині працює низка видатних майстрів, як Гросс, Шліхтер, Матейко і можна тільки пожаліти, що їх роботи на цих виставках не виставлені. Слід указати на велику кількість робіт, що закупив на всіх виставках пруський уряд. Матеріальний стан більшості німецьких художників дуже

Вільд

Жінка лежить

скрутний, про це свідчать недавні об'яви спеціального тижня скульпторів, на протязі якого всі найбільші берлінські крамниці зобов'язані були дати свої вітрини для виставки скульптури та безплатно продавати її. Звичайно, що навіть такі заходи не можуть оживити німецьке мистецтво. Та крім скрутного матеріального стану німецьких художників, ще більше шкодить розвиткові німецького мистецтва та реакція, що нині панує в усіх царинах німецького культурного життя.

Берлін

А. Басехес.

Січень.

Шутц-Вольф

Килим

Грюнвальд

Дівчина з вівцями

Рецензії

Мандат Ердмана в Держдрамі

Комедія Ердмана «Мандат» не що інше як одна з багатьох спроб написати радянського «Ревізора». Ні з «Мандату», ні з п'єси подібних до його «Ревізор» звичайно не вийшов. Ердман трохи розумніше від інших наслідував твір великого сатирика, та перехватив через край в перебільшуванні загальної колізії й окремих комічних ситуацій.

Ні подорож Насті в скрині, ні казкова наївність персонажів від першого до останнього не переконуючі. Адже глядачі сміються не з «комічності» колізії п'єси, а дотепів, до речі не дуже дотепних. Сцена з перчитанням змісту мандата обидва рази не викликає реакції залі, як і горщик з локшиною на голові Івана Івановича. Не смішать публіки й дотепи підкреслювані екраном тоді, коли фраза Насті—«він не мужчина, а кватірант» викликає дужий регіт.

Не комізм п'єси причина цього реготу. Правдивого художнього комізму в ній дуже мало, ще менше справжньої сатири. Просто публіка голодна на комедію, бо ж за сезон бачила тільки не дуже вдалий «Пухкий пиріг» і торіпшнього «Вія». А на «безплідді й Хома шляхтич».

Режисер постановщик мав подати п'єсу в формі психомонтажу. Тільки тому, а не чогось іншого так оригінально розподілив він ролі. Даючи Варецькій роллю Насті, Горленковій—Варенькі, Ватулі—Івана Івановича то-що режисер сподівався перебороти побутові нахили гри деяких акторів театру, затушувати загостренням одних персонажів слабкість других.

Проте, ні великий режисерський хист Глаголіна, ні його, подиву гідна вигодливисть, ні величезна робота над сценічним оформленням п'єси, що проглядає на кожній кроці з постановки, ні зроблена Петрицьким як завжди з великим смаком художнє оформлення сцени, ні прекрасна гра де-кого з акторів не допомогли. З постановкою «Мандата» Глаголінові не пощастило. Режисер

не зміг перебороти розбіжності оформлення п'єси акторами. В п'єсі грають ніби дві чужі одна одній групи виконавців. Перестройка плану після генеральної репетиції також призвела до розриву оформлення акторами й художньою установкою.

Є велика доля й режисерської вини в постановці. Вона перевантажена рішуче у всьому, а особливо трюками. Поруч з динамічними трюками довгі нудні сцени (Настя читає книжку, діалог з Іван. Іван.) і особливо кінцева сцена розвязки. Самі трюки чи не для рівноваги композиції більше ніж слід утрировані й придовшені (сцена де родина Гулячких кличе Настю).

Все це призвело до того, що п'єса робить враження нагромадженості трюків, а не логічної насиченої організації дійства.

Кран також не виправдав покладаних на його надій, жодного ефекту від піднімання Гулячкіна не було. Піднімати тільки для того щоб він сказав кілька фраз? Мимохіть спадає на думку: навіщо?

Тільки для трюка? Не варто.

Не походить чомусь це на раніші Глаголінові трюки. Це непотрібне ускладнення, перевантаження постановки, що понижує її художність.

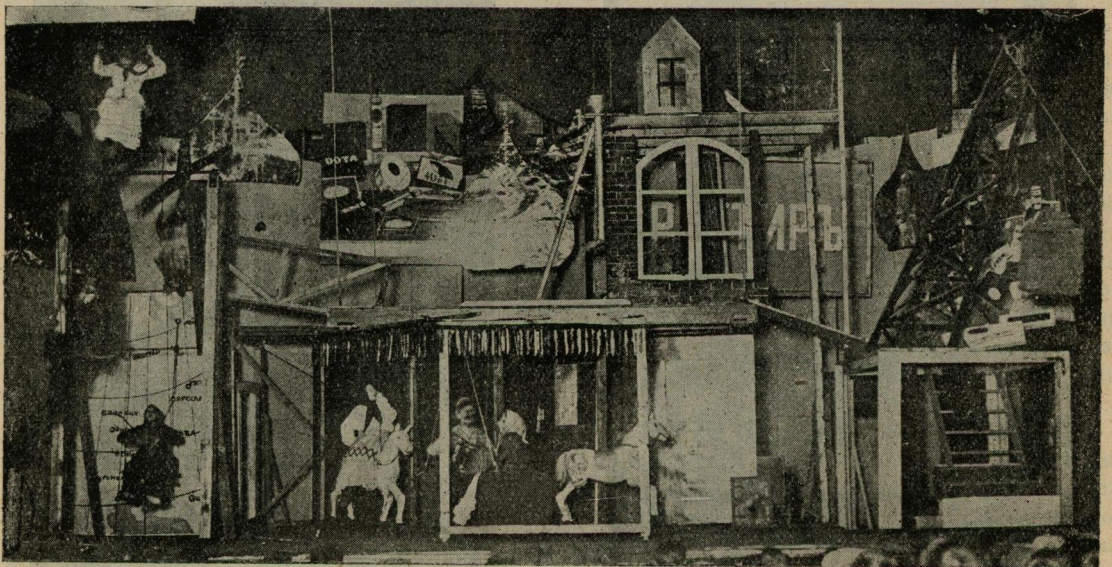
Художня установка Петрицького прекрасна. Її можна вважати за найкращу з поміж театр. робіт художника в Харкові.

Плюсом постановки треба визнати гру деяких акторів.

Красноярський не тільки гарно грав Гулячкіна, а й зумів зробити його реальнішим ніж він у автора. Теж зробила Горленко з Варенькою. Варецька-Настя трохи хибила переходами колориту словесної подачі, проте на прем'єрі вже значно менше ніж на генеральній пробі. І взагалі виконання п'єси акторами треба вітати. Цей бік постановки не можна й рівняти з грою акторів театру Франка в попередніх постановках.

Харків

Держтеатр ім. Франка

Мандат

Антракт після 1-ої дії.

Коли забути рідноту трактовки персонажу, виконання можна назвати прекрасним. Ним франківці показали чого вони можуть досягти під керівництвом гарного режисера. Добре було б де-кому з їх попрацювати ще над дикцією, що не у всіх задовольняюча. Тільки тут може й не всюди винувати актори. Зрозуміло, що тяжко досягти виразної дикції коли доводиться оперувати з „перлами“ української мови культивованими т. Юрським в своїх перекладах з російської. На такій мові хто й володіє виразністю дикції, то ризикує її після двох трьох „гімнастик“ стратити.

Взагалі постановку визнати вдалою не можна. Комедії побудованої більше на словесних дотехах ніж на чимсь іншим треба перекладати гарному перекладачеві, а режисерові не захоплюва-

Донбас

Філія театру ім. Франка

К. Осмяловська

Русалка з „Лісової пісні“

тись безоглядно перевантаженням постановки необхідними елементами.

Що публіка сміється, це ще не доказ успіху..

В. Х—рий.

Державопера

Симфонічний концерт 24—I—26 р.

Програм концерту присвячено Бетховенові—5-а симфонія c-molle, увертюра „Егмонт“ і 5-й концерт для роялю з оркестром es dur—в найкращим виконанні оркестру під управлінням Л. П. Штейнберга, зробили глибоке враження, особливо 5-а симфонія. В майстернім оформленні Л. П. Штейнберга слухач відчув відточену думку Бетховена й реагував на тріпочучі хвилі звуків—загостреною увагою.

Звичайний інтерес уявляв виступ соліста піаніста Елінсона. Молодому артистові на шляху його діяльності звучать подібні літаври й вітальні вигуки. В його трактовці бетховенських творів вбачають спробу наблизити Бетховена до сьогодинішніх настроїв.

Ми не сумніваємось в здібностях піаніста, але все-ж дозволяємо собі стверджувати, що Елінсон зараз тільки росте, що сьогодні він тільки обіцяє. Елінсон темпераментний, нервовий, прекрасно володіє технікою, але йому ще багато де-чого треба взнати, вивчити. Знайомство з великими майстрами з їх підходом до музичних шедеврів,—буде дуже корисним артистові, поки цілі його крила й не підірвані сили.

Юрій Жигела.

Червонозаводський Театр „Товариш Семизводний“

В. Голічніков, за всіма даними, драматург молодий і недосвідчений, і саме через це його п'єса така наївна. «Товариш Семизводний»—це епізод з часів героїчної боротьби на Волзі, анекдот з додатком романтизму. Молодий вчений, сінолог, Лежаєв випадково стає на чолі загону матросів, захоплює штаб білих, а потім знову повертається до своєї професії.

П'єсу дивитися легко. «Товариш Семизводний», може бути, не вважаючи на свою примітивність, є одною з найліпших спроб створити мелодраму на теми принесені революцією.

Найбільшими хібами вистави треба вважати: пагану, обивательську мову, використання театральних анекдотів, низка довгот. При умові уважного виправлення тексту в бік позбавлення його від зайвого словесного баласту, п'єса значно виграє і буде бажаною в репертуарі районного театру. Автор безумовно має спостережливість і його фігури білих і червоних життєві й рельєфні.

Йшов «Товариш Семизводний» у постановці Громова. Тільки надія на милість божу виправдує винайдену режисером і художником Косаревим установку для п'єси. Для чого ці горішні сходці праворуч? Навіщо акторам, які грають живих людей ходити по накопичених на сцені зігзагах? Цього режисер не пояснить. З великим успіхом можна викинути з п'єси всі сцени фабричної робітничі й матросів, а саму п'єсу треба кінчати появою Лежаєва, бо льокай в домі Астахових, що найменше недогляд. Для більшого пику комісарові червоної армії дали грім тов. Троцького, проте стиль опереткової ролі від цього не змінився.

Актори поставились до своїх ролів сумлінно й ляпсусів майже не було. Савельєв дуже витриманий і туго-зроблений генерал Астахов. Троїцька гарна Віра, вона зуміла в найпатетичніших місцях знайти й потрібну ліричність і потрібну м'якість Вірними штрихами намалював Востругова Олега. Лежаєва-Семизводного грав Северов і було б краще коли-б Северов показав самого себе. Грав він рівно із потрібним захватом. Яскравий, насичений теплою задушевністю, китаєць-Каспровський, гарні матроси—Вобров, Харченко й лодман Єфремов. Чудовий хлопчик—Льдінская.

«Товариш Семизводний» мав успіх і, треба думати, він йому забезпечений в Червонозаводському театрі й надалі. Повторюємо, треба тільки де-що скоротити, викинути. Все буде гаразд.

Ж.

Держтеатр для дітей

„Тимошева Рудня“

В наших умовах, театр в системі соціального виховання набирає величезного значіння. Він мусить впливати на свідомість дітей в бік розвитку соціальних почуттів, в бік прищеплення елементів нових норм поведінки й у бік розвитку колективістичності. Усім відомо, що методи впливу на дитину відмінні від методів дорослих людей. Цим обумовлюється форма й зміст театру для дітей.

«Тимошева Рудня» Макар'єва в постановці Юхименка має натики на потрібний зміст і форму. Реальна героїня, добре розроблена фабула простота сценічного виявлення, чіткість оформлення мимохіть висувають гасло «Будь готов».

Зміст п'єси такий: Тимошевого батька-комітетчика забито бандою. Тиміш з сестричкою, щоб добути на прожиток, йдуть на заробітки до рудні. А в цей час, виробництво вже налагоджується, рудня працює повним ходом. Контр-революціонера Денисова командировано з-за кордону для руйнації радянського господарства і, зокрема, для знищення саме цієї рудні. Денисов зв'язується з бандитами. Випадково Тиміш підслухує змову, і коли вже закладено вибуховий знаряд,—гасить запалений гніт. Цим урятовує шахтарів та рудню. На його честь рудню названо Тимошевою.

Режисер Ів. Юхименко подав п'єсу в реальних тонах. Конструкції використані максимально. Групові сцени уявляють собою організоване театральне дійство. Особливо гарно зроблені сцени: на східця перед роботою, сцена з танками, перед вибухом і фінальна. Безперечно—ця робота Ів. Юхименка заслуговує на увагу.

Тиміш—Михайловська проймає своєю нешдурною ширістю, самовідданістю. Це—взірець для глядачів. Проте інколи неприємно вражає перебільшена хлопчачість, напр., у сцені з бандитами—І дія, в зустрічі з відкатчиками на рудні. Відмітна в невеликій ролі Анютки-Скуратова, хоча їй бракує більшої яскравості. Захоплює своєю ліричністю Алейка-Расс. Гарна Петровна-Герасимова. Не можна не відмітити соковитого Денисова-Ковріна, хоча для контр-революціонера він занадто симпатичним виглядає. Кирпач-Муратів, хоч і нагадує де-кого з акторів Держдрами, та всеж подає характерного, властивого часу, куркуля.

Оформлення сцени, конструкції—цікаві своєю універсальністю. Може по суті воно й не нове та в даних умовах гарне й добре пристосоване. З рухомих частин є: кліть, міст, завіса. Нема пресловутого нагромадження конструкцій—тут все потрібне. Схема їх озвняє глядача з влаштуванням справжньої рудні.

Цікава музика Б. Яновського з переходами від найвищих милогучних сільських мелодій до важкої індустрічної музики. Майстерно поставлені танки Вігільовим, без еротики танків Е. Менес в минулих постановках. Веселі, радісні ритмовані рухи.

До хиб вистави треба віднести технічну ненадагодженість і відсутність тембрової гами—багато галасу.

Треба сподіватись, що ця вистава притягне до себе увагу як широкої маси глядачів, так і мистецької суспільності.

Мих. Кор.

Концерт капели „ДУХ“

Багато часу пройшло від останнього виступу Державного Хору ім. Леонтовича. Концерт 23 січня ц. р. мав продемонструвати надбання й досягнення за минулий час роботи Хору. В програмі: твори руських композиторів-класиків.

Серенада Бородіна, Сват і Молодий—Направника, користалися в аудиторії успіхом, та це не виправдує несерйозного ставлення хору в підготовці до концерту. Незспіваність, відсутність глибокої художньої трактовки творів і через це не оригінальне виконання—гостро відчуються слухачем. Звичайно окремі невдачі не можуть бути мірилом для цілої діяльності ДУХу.

Прекрасно виконані «Реквієм»—Черепніна й «Дубинопька»—Чеснокова дозволяють сподіватись від ДУХу більшого.

Бекар.

Занепад актора

Блюменталь-Тамарін в „Кіні“

Плеяда акторів старої школи, акторів «нутра» й переходових настроїв вимірає. Лишилися одиниці, які ще силкуються боротися з пливучим життям. Інші з них перемагають себе силою свого хисту, пристрасти й темпераменту. Такі коли ще не стали цілком на новий шлях, то принаймні вже поробили в цім напрямку перші кроки. Інші все ще покривляють ласих на театральну героїку глядачів, особливих їх глядачів. Ці глядачі не постійні відвідувачі театру. Вони сидять дома по глухих завулках і вилазять на білий світ тільки в рядигоди коли міщанська їх душа зажадає забути в мріях минулих «щасливих днів».

Для цього гатунку глядачів і виставляють в театрі старі престари п'єси. До таких п'єс належить і «Кін» Дюма.

Так життя приголомшило старого актора, він умирає, його вбила нова течія життя.

Ми добре пам'ятаємо Блюменталь-Тамаріна за передвоєнних років на Харківській сцені.

Після довгої перерви нам довелося бачити його знову минулого року в спектаклях Полевицької—«Дама з камелями».

Спогади ці не на користь актора. Може завинив репертуар. Блюменталь-Тамарін завжди був кращий в комедії ніж в драмі. І тепер, коли голос актора згас, коли він заблукався в пітьмі репертуару чи не краще було-б йому звернутися до комедії.

Нарешті дозвольте говорити щиро: надокучила халтура. Це огидне явище треба вже знищити.

Адже, по суті спектакль 18 січня—халтурний спектакль. Почати хоч-би з того проклятого оперного павільйону з розводами, з амурів, з убогих меблів!

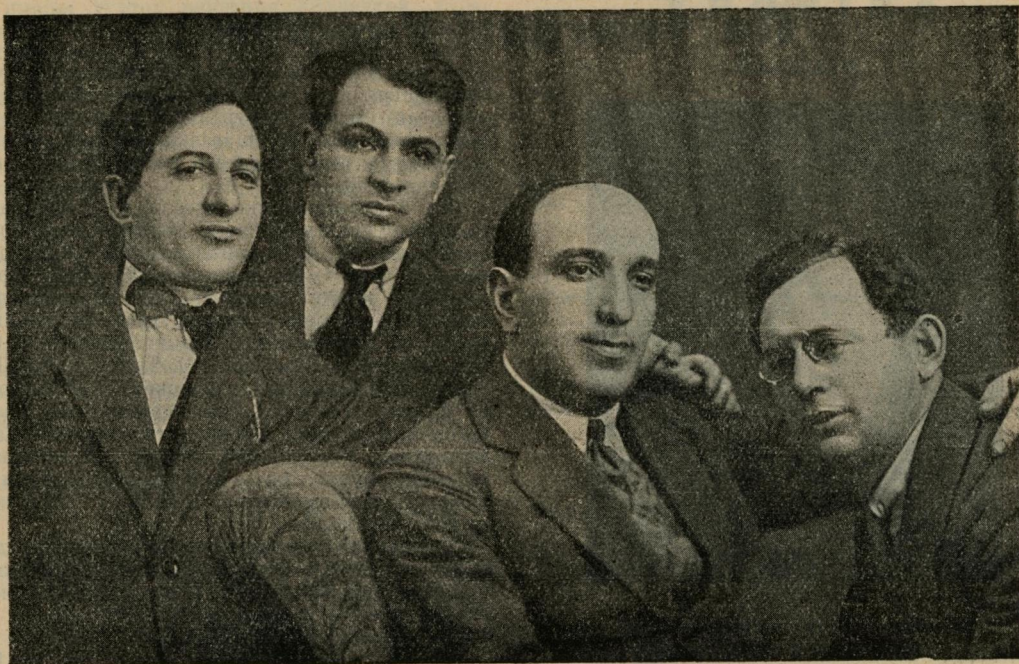
Не можна, навіть, «Кіна», давати в Харкові з однієї репетиції зі слабкими акторами.

Інші з них дуже добросовісні, знали ролі, пробували знати місця і т. д. Але з самим Кіном спектакль не був погоджений і свічки старої Англії, не врятували справи. Неправильна трактовка головної ролі згубила скажемо Акімова—Соломона.

Лациліна—Анна Дембі,—з дуже гарними зовнішніми даними,—безнадійна і безпорадна аматорка. Гарний контесль—Таубе, соковитий, з умілим грімом, і жвавий, легкий Бістоль—Ошевська. Замість принца Уельського, Базилевський дуже талановито представив якогось підозрілого круп'є, недалеко від його відійшов і лорд Мельріль—Брейш, завзятий «злодій».

І навіщо так грати?..

Вол. Волховской.

Квартет ім. Глазунова. До гастролів у Харкові

Квартет ім. Глазунова

(До концерту в Харкові 3 й 7—II)

Квартет ім. Глазунова один з поміж визначних мистецьких здобутків жовтневої революції. Самовідданою роботою, сповненою любов'ю до мистецтва цей ансамбль досяг виключного майстерства. Єдність і зіграність разом з глибоким розумінням стилю та задуму кожного автора допомогли квартетові заховати свіжість сприймання музичних творів. Цей класичний російський ансамбль разом і найбезпосередніший цільний. При всій своїй експресивності він динамічний і одночасно далекий від афектації та штучності: мистецька щирість характерна його риса. Достойне признание одержав квартет ім. Глазунова на Московському конкурсі радянських квартетів на весні 1925 р.

З великим захопленням писала про його і європейська критика. Поїздка його по Європі, звідки він ще й не повернувся, була справжнім тріумфом радянського мистецтва. Берлінські, віденські, гамбургські й паризькі газети, характеризуючи його, не поскупилися на похвали.

Чужоземна критика одноголосно дорівнює радянський квартет ім. Глазунова до всесвітньо відомих квартетів: французького Капе, віденського Розе та славетного квартету Іоакіме.

Всі одноставно зазначають темпераментність гри, почуття міри, витончену нюансировку, чіткість і велике почуття ритму виконавців. Дивує чужоземних критиків і звучність квартету, що «нагадує своєрідний орган чи симфонічний оркестр».

Радянська мистецька культура може пишатися цим прекрасним квартетом.

Г.

„Кохання та золото“

З поміж всіх американських фільмів, що досить часто з'являються на нашій екрані «Кохання та золото» сюжетом найпримітивніший.

Звичайне буденне життя родини Гумового тресту містера Кінга. Інтрига не складна, немає

ні заплутаних авантур, ні трюків. Наголовок певне поставлено тільки для реклами, бо зміст не виправдує його.

Містер Кінг лицар Вол-Стріт, вулиці, де американські промисловці здобувають гроші і його дві доньки героїні Ноте Авенью, вулиці, де проживають здобуті гроші. Кінг не знає що робити зі своєю родиною, власне з тими рахунками, які пливуть до його з Ноте-Авенью. Розгніваний викриттям змови своїх доньок з доктором—спекається його запевнивши, що він хорий на нерви і мусить відпочити десь, Кінг викликає свого службовця Адама Сміта і дає йому керувати справами родини, а сам від'їздить до південної Америки.

Адам Сміт також не може припинити марнотратства доньок і симулює банкрутство Кінга, та радить усім почати щось робити, щоб заробляти гроші на життя.

Низка комічних сцен на фермі і родина Кінга запаковує й продає яйця—весела як ніколи. Батько повертається і обурений з Адама Сміта, що привичайв його доньок працювати, відмовляє йому в службі, а всіх своїх з ферми примушує повернутись до дому. Однак бувші нероби й матротратники привичайлись працювати й другого ранку біжать робити свої справи.

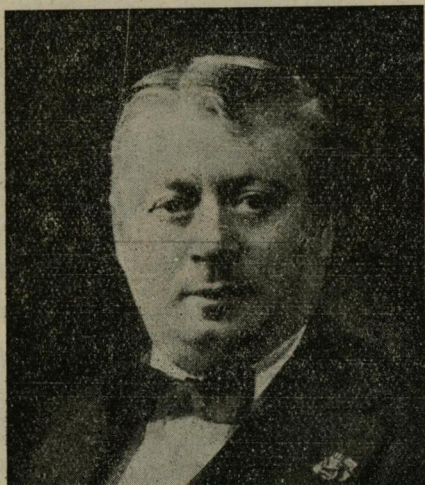
Кінець сцена кохання молодшої доньки Кінга з Адамом Смітом.

Нудний на початку фільм з третьої частини цікавий. Прекрасно заснято кадри вечірки. Штучна Венеція, феєрверки, водопади освітлені вогнем світлом гарне видовисько. Ще краща друга половина фільму, що викликає раз-у-раз дужий сміх залі. Комічні сценки на фермі з коровою живі й майстерні.

«Кохання та золото» звичайно не своєю мораллю цінний для нашого глядача. Солodka буржуазна мораль викликає той самий сміх у глядачів, що й комічні ситуації. Цей фільм дає спочити глядачеві, замість пригод і крові та різних страхів він подає трохи утрироване буденне життя родини американського мільярдера, проте утрироване в міру, і дає залі 1½ години посміятися.

Б.

По театрах України

Суфлер Віктор Серебряніков
з нагоди 35-річного ювілею

На початку лютого ц. р. сповняється 35 років сценічної діяльності суфлера Харківського театру Музкомедії **Віктора Серебрянікова**. Народившись в Харкові тов. Серебряніков з сімнадцяти років вступає на сцену і з того часу, довгих 35 років непомітної, але надзвичайно важкої, надзвичайно потрібної роботи—суфлером.

В Одеській держтеатрі

Писати про сучасний театр—приємність. Говорити про його безперечні, високі досягнення—правдиве задоволення. Стежити за побідним розгортанням дугої національної української культури—радість.

Не хочеться тенер згадувати той отруйний песимізм, з яким одверто чи хитруючи критикували Одеський держтеатр за його організації деякі «переконані» Хоми.

Їхня невіра й песимізм в цій справі влучили в божий світ як у копійку...

Державний театр, що перевів велитенську творчу роботу, з великим напруженням сил режисури, акторського колективу, адміністрації та дирекції й усіх театральних робітників аж до капельдинера, який вивчився української мови на п'ятім десятиріччю років життя, цей театр не тільки глибоко, міцно й соковито вкоринився в Одеську радянську суспільність, а й став справжнім, висококультурним театром з європейською художньою дужістю постановок, він став одним з кращих театрів Радянської України.

Це мусимо завдячити його будівникам, керівникам, його акторам і всім «чинним силам» театру.

Перед нами перейшли прекрасні постановки «Полум'ярі», «Композитора Нейля», «Мандата», «Вія», «За двома зайцями» й «97».

В цій коротенькій нотатці годі заналізувати художню цінність кожної з цих постановок зокрема. Проте, можна з чистою душею сказати, що постановка Б. Глаголіна—«Полум'ярі», постановка М. Терещенка—«Композитор Нейль» і постановка В. Василенка «За двома зайцями» стали явищами на захальтуренім тлі минулих сезонів...

І не тільки супроти минулих сезонів, а й без порівняння, сами з себе, вони найбільше конценсовані зразки театральної культури й техніки. До всього ще й зразки, в яких актор має можливість піднятися на високі щаблі сценічної культури.

Ними постановщики внесли до скарбниці української культури датки великої коштовности.

Режисер М. Тінський в пишній трактовці показав нам «97», що перехвилювало всю Україну.

З цих шести постановок глядач справедливо оцінив і полюбив яскравий хист Н. Ужвій, П. Няtko, Л. Мацієвської, І. Замичковського, О. Остапівського, Ю. Шумського, М. Тіпського, В. Лісовського, майстерність і талановитість Л. Хуторної, Ю. Красноярьського, І. Ковалевського, К. Блакитного, надзвичайну барвистість образів Капки, Михалевич, Надемського, прекрасний тренаж Коляденка, Некрутенка та інші. (в оригінальній кордебалеті в «Композиторі Нейлі») і сили всього дужого ансамблю.

Державний одеський театр розпочинає другу половину сезону. Він готується показати нам ще кілька нових постановок. І ми з певністю чекаємо від них все нових і нових досягнень.

Ми можемо пишатися нашим театром.

А. П.

По Донбасу

Лист з Донфілії театру ім. Франка

Минуло 3 місяця, як група Франківців зорганізована у Донбасівську філію Державного театру ім. Ів. Франка покинула насиджені теплі місця в столиці України та помандрувала від міста до міста з метою передати робітничим масам чорного серця Радянського Союзу сучасні мистецькі досягнення в галузі театру. З перших же днів існування Донфілії яскраво визначились де які риси, що абсолютно відрізняють Донфілію від інших державних театрів України.

1. Донфілія—театр мандрівний, що обслуговує не тільки Артемівськ, Луганськ, Сталіно—ці з центри Донбасу, а й робітників ст. Дебальцево, Гартманського Паротягобудівельного заводу, Сталінського металургійного заводу і низки рудників, виїжджаючи на місяці, наближаючись до мас (ціни на квитки в робітничих районах—від 10 коп. до 60 коп.).

2. Донфілія, підтримуючи весь час тісний зв'язок з театром ім. Франка має змогу показати на своєму кону всіх кращих артистів столиці, а також міняти і освіжати свій склад. За цих 3 місяці в виставах Донфілії, крім її постійного складу, брали участь такі актори з Харкова: засл. артист Респ. Гн. Юра, Варецька, Горська, Барвинська, Ватуля й ин.

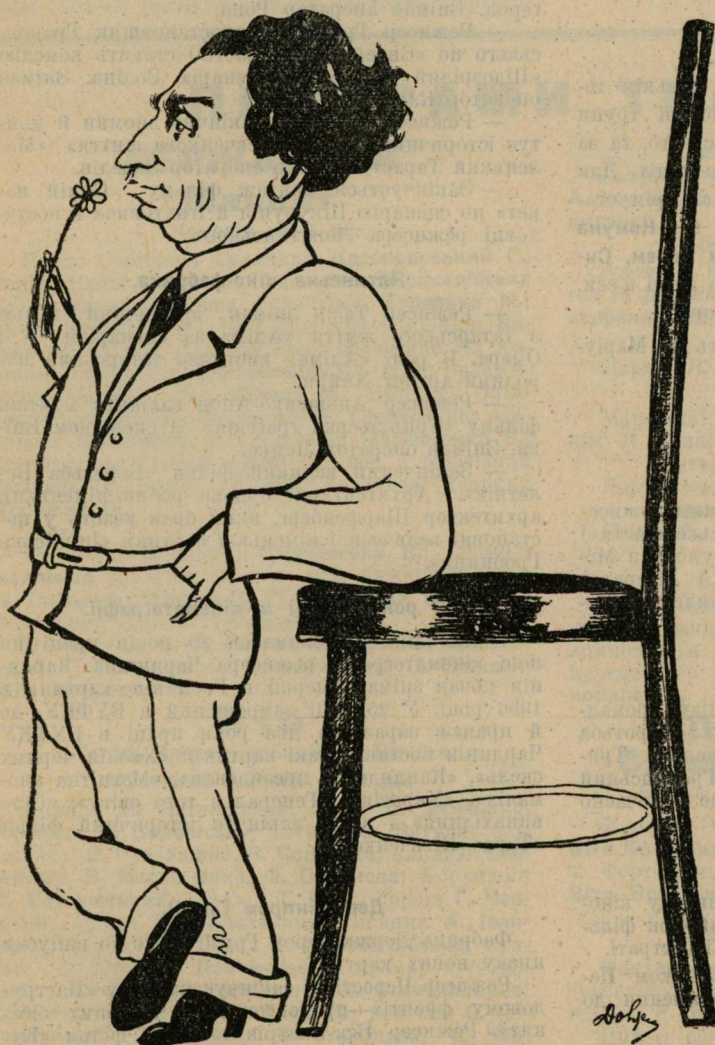
Перше враження від усього постійного складу трупи—молодість, бадьорість і горіння до праці. За три місяці перебування на Донбасі, Донфілією пророблено величезну працю не тільки на мистецькому, але й на громадському полі. Театр приймає шефство над окремим курінем конвойної варті і на ділі проводить в життя завдання цього шефства: допомагає в улаштуванні Ленінського кутка в касарнях, улаштовує вечірку з спільною участю в ній акторів та червоноармійців, улаштовує 2 вистави на користь культурного підшефної частини й для цих вистав робітники театру віддають свої дні відпочинку. Улаштовуються екскурсії, в яких беруть участь всі робітники театру. Досі проведено екскурсії: на Гартманський завод, в Соціальний музей Донбасу і підготовлюється екскурсія в вугільну шахту. При культкомісії театру засновано кілька гуртків.

між иншим гурток вивчення літератури: української та всесвітньої. Цей гурток має найбільшу кількість членів (коло 50% всіх робітників філії). Висунуто думку про заснування при театрі фундаментальної мистецької бібліотеки та обов'язкових для всіх акторів курсів мистецької самоосвіти. До проведення в життя цієї думки вже вживається заходів і в першу чергу буде поставлено виставу в вільний день для придбання коштів.

Що до прямої роботи театру, ц. т. роботи на сцені—то праця ведеться не менш інтенсивно. За цей час поставлено такі п'єси: «Полум'ярі»—Луначарського, «Вовча зграя»—Джека Лондона, «97» і «Комуна в Степах»—Куліша, «Брат Наркома»—Лернера, «Ревизор»—Гоголя, «Йоля»—Жулавського, «Лісова пісня»—Лесі Українки і ще кілька п'єс з минулого Франківського репертуару. Зараз Донфілія перебуває у м. Сталіні, де грає у помешканні міського театру до 1-го лютого. З початку лютого починаються вистави на металургійному заводі та цілій низці рудників.

А. Пясецький.

Дружній шарж.

Проф. І. Туркельтауб.

Мал. О. Довженка.

ХРОНІКА

Харків

Державна опера

— Для постановки балету «Корсар» запрошено відомого балетмейстера Моїсєєва, що вже розпочав працювати. Постановка має піти на початку лютого. В головних ролях виступають: Сальнікова, Моїсєєв, Гамсакурдія, Павлов і оперний прем'єр Брайнін у комічній ролі Гімса. Оформлення й костюми за ескізами худож. Петрицького. Праця над декоративними роботами проводиться. Диригує балетом Вейсенберг.

— Закінчена постановка «Севільського Цирюльника» в постановці Липицького. Опера піде цими днями.

Червонозаводський театр

Нові постановки. Черговою прем'єрою в Червонозаводському театрі 30-го січня піде п'єса Шкваркина «Предательство Дегаєва» у постановці Нелі-Влада. Далі в постановці цього ж режисера 6-го лютого піде «Укращення строптивой»—Шекспира.

Виробнича нарада. На кінці січня відбудеться широка виробнича нарада з участю представників партійних і професійних організацій, а також представників культкомів фабричних підприємств. На порядку денному: підсумки роботи театру з початку його організації і його перспективи.

Переговори з КУРУПРОМ. Щоб зберегти кадр постійних робітників театру (артистичний), що зарекомендує себе, як найкраще, дирекція проваде переговори з КУРУПРОМ про перекидку колективу Червонозаводського театру на літній сезон в один з курортів.

Кінець сезону. Зимовий сезон в Червонозаводському театрі закінчується 1-го травня.

Москва

Минуло 1-го січня 5 років, як держ. єврейський (кол. Камерний) театр дав першу виставу. Театр за цей час виготовував 15 постановок; всі за режисурою фундатору театру А. Грановського. За 5 років театр зіграв 750 вистав, з них 150 в УСРР.

Студія ім. Вахтангова. Черг. прем'єра студії 28-го січня—мелодрама В. Гюго «Маріон Делорм» в постановці режисера Сімонова, художник Нівінський. Далі піде за режисурою В. Меєрхольда «Борис Годунов» за Пушкіним. Художник—Ісаков.

— **МХАТ 2-й** прийняв до постановки нову п'єсу О. Файка: «Евграф—искатель приключень». П'єса піде на кінці сезону.

— **Актор Ільїнський в кіно.** З складу трупи акдрами звільнено артиста Ігоря Ільїнського, що вчасно не приступив до роботи. Як відомо Ільїнський з великим успіхом працює тепер на кінозйомках. З його участю вийшла картина «Закрой-шк з Торжка» й Авніта.

Ленинград

— **Актеатр.** Акдрамою прийнято до постановки п'єсу В. Каменського «Пушкин і Дантес», що піде в постановці Петрова й Хохлова, а також Шекспірового «Отелло» в постановці С. Радлова.

Ювілей опери «Винова Краля».

7-го грудня торік минуло 35 років з того часу, як на сцені кол. Маріїнського театру відбулася перша вистава опери Чайковського «Винова Краля». З приводу цього в Ленінгр. Ак. Опері відбулася 15 січня урочиста вистава.

Бердянськ

З 6-го грудня минулого року, у міських театрі працює Труд-Колектив Української трупи ім. Т. Шевченка під керув. М. Орловського, та за режисурою Д. Гайдамаки. Трупа має успіх. Для Бердянську вона навіть дуже велика. Крім старого побутового репертуару йшли: **97, Комуна в степах, Ревизор, Гріх, За далеким морем, Сирітка Хася, Студенти, Мазепа Паж** та інші п'єси. Трупа має свої власні строї та декорації.

З другого лютого трупа переїздить до Маріуполя.

Кіно

Грановський у ВУФКУ.

ВУФКУ склало умову з Московським режисером Грановським (що ставив «Єврейське щастя») на одну постановку. Також склало умову з Московським художником Альтманом. Літератор Бабель пише для Грановського спеціальний сценарій.

Громадські перегляди.

В найближчому часі ВУФКУ організує громадські перегляди картин свого виробу «Боротьба велетнів», «В пазурах радянської влади», «Трипільська трагедія», «Синій пакет». Громадський перегляд «Трипільської трагедії» буде одночасно в Москві й Харкові.

Кіра-Кіраліна.

Режисер Глаголін виїхав на Ялтинську кінофабрику ВУФКУ, де приступить до зйомок фільму «Кіра-Кіраліна» за романом Понаїті-Істрати.

ВУФКУ веде переговори з художником Петрицьким, який дасть художнє оформлення до цієї постановки.

Для «Кіра-Кіраліни» запрошені: відома артистка Валерська, балерина державопери Рубіна й низка інших Харківських акторів.

Журнал «Кіно» № 2—3.

Цими днями виходить 2—3 число журналу ВУФКУ «Кіно». У журналі статті: Ліфшица «Про працю ВУФКУ», німецького художника Гросса—«Мистецтво в небезпеці», Бузько «УАРК», американського режисера Гріффітца—«Кіно через 100 років», «Американська кіно-газета» та ин. Журнал багато ілюстрований.

Закордонна апаратура.

Недавно прибула в Харків перша партія закордонної кіно-апаратури, проєкційних пересувачів для кінофікації сел України. Остання партія повинна прибути в лютому.

Проекційні апарати будуть розіслані за планом, який розробляється ВУФКУ разом із Всеукраїнським Управлінням Селянськими Будинками.

По кіно-фабриках ВУФКУ

Одеська кіно-фабрика.

— Режисер Балюзек ставить зараз фільм «Гамбург» (повстання гамбурських робітників в 1923 році) за сценарієм Шрайбера й Яновського. Архітектурні будови німецького архітектора Байзенгерца. Знімає аператор Рона.

— Режисер Грічер (співпостановщик Грановського по «Єврейському щасті») ставить комедію «Підозрілий багаж» по сценарію Золина. Знімає оператор Калюжний.

— Режисер Чардинін закінчив зйомки й монтує історичний фільм «Шевченкове життя» («Маленький Тарас»). Знімав оператор Завелів.

— Закінчується монтаж фільму «Синій пакет» по сценарію Шкурупія й Ігнатівича в постановці режисера Лонатинського.

Ялтинська кіно-фабрика.

— Режисер Тасін знімає історичний фільм з татарського життя «Алім» за сценарієм Ісчі Омєра. В ролі «Аліма» виступає татарський народний артист Хайри.

— Режисер Анощенко-Анод закінчує монтаж фільму «Трипільська трагедія» за сценарієм Епіка. Знімав оператор Лемке.

— Закінчений великий фільм «Боротьба Велетнів». Архітектурні будови робив німецький архітектор Шарфенберг, який брав участь у постановці величезної німецької картини «Індійська Гробниця».

20 років праці в кінематографії.

Цими днями сповнилося 20 років праці на полі кінематографії режисера Чардиніна. Чардинін почав знімати перші в Росії кіно-картини в 1906 році. У 23 році запрошений в ВУФКУ, де й працює зараз. За два роки праці в ВУФКУ Чардинін поставив такі картини: «Хазяїн чорних скель», «Кандидат у президенти», «Магнітна аномалія», «Україна», «Генерал з того світу», «Сіль винахідник» і зараз закінчує історичний фільм «Тарас Шевченко».

Держкінпром Грузії.

Фабрика Держкінпром Грузії готує до випуску низку нових картин.

Режисер Перестіані закінчує картину «На трудовому фронті»—продовження «Червоних бісєнат». Режисер Бек-Назарів закінчує фільм «Кузнєць Мікава». Третій режисер Барський недавно виїхав з трупою держкінпром Грузії в Крим, де знімається картина «Дев'ятий вал».

«Нателла».

Держкінпром Грузії випустило в прокат новий фільм при участі Ната Вичнадзе—«Нателла», в постановці режисера Бек-Назарова. Картина з життя сходу.

«Крила холопа».

3-я фабрика Держкіно приступила до зніmkів картини «Крила холопа». Сценарій малює добу Івана Грозного, економічне зовнішнє й внутрішнє положення країни. Ставить фільм режисер Тарич.

Наукові фільми.

Міжробпом—Русь в лютому закінчує зйомку великого науково-популярного фільму «Механіка головного мозку». В картині розроблена теорія умових рефлексів знаменитого фізіолога професора Павлова.

Мати.

Режисер «Міжробпом-Русь» Будовкін готує до постановки великий художній фільм «Мати» з доби 1905—7 років за повістю Максима Горького.

Переписка Айседори Дункан.

Айседора Дункан, щоби добути засобів до існування, має намір видати листи любовного характеру, одержані нею. Сенсацією книги будуть інтимні листи від значних осіб з політичних та промислових кол Франції і Зах.-Європейських держав. Можливо, що це призведе до політичного скандалу. Проте Айседора Дункан каже: «Злидні не знають перешкод». Вона має також намір написати історію її невдалого одруження з руським поетом С. Єсенінім.

Поправка. В № 3-му журналу допущено ці помилки: ст. 2 рядок 5-й з низу в 2-й шпальті надруковано—«єврейського репертуару на єврейський» треба—«європейського репертуару на єврейський». Ст. 8 «Організація Харк. Філ. АРМУ» рядок 9 з низу, в складі членів бюро філії надруковано «Падалка» треба «Шаронів».

Відповід редактор **М. Христовий.**

Редколегія т.т. Христовий, Ліфшиц, М. Любченко.

ПРОГРАМИ ТЕАТРІВ

ДЕРЖДРАМА

Мандат

Комедія на 3 дії.

Павло Сергіївч Гулячкин Красноярьський Г., Попів; Надія Петровна Гулячкина Борисоглібська Г.; Варвара Сергіївна Гулячкина Горленко М.; Настя Варецька В.; Іван Іванович Ширінкін Ватуля О.; Тамара Леопольдовна Шведенко Н.; Автоном Сігізмундович Коханенко Є.; Олімп Валер'янович Сметаніч Петляшенко М.; Валер'ян Олімпович Сметаніч Козаківський Н., Гончаренко; Агафангел Пилипенко М.; Анатолій Маслюченко В.; Шарманчик Спішинський; Чоловік з барабаном Уманець П.; Жінка з бубном Коханова; Дворник Міхневич П.

Гості:

Феліціата Гордієвна Ожеховська Є.; Ільїнкін Іванченко А.; Тося й Сося діти Феліціати Гордта Ільїнкіна Луганська Л., Склярова М.; Зотик Францович Зархін Кукарішник О.

Постановка Б. С. Глаголіна. Оформлення сцени А. Г. Петрицького. Режисер-лаборанти: І. Олександрів, М. Склярова.

Вій

Гоголь-Кропивницький—О. Вишня.

Музичний гротеск на 4 дії.

Халіява М. Петляшенко; Хома П. Демченко; Горобець Т. Барвінська; сотник О. Ватуля; сотниківка: О. Рубчаківна, В. Солонько; няня: Л. Верхомієва, В. Маслюченко, Ф. Полунова; Хорунжий Ю. Козаківський; Свирід Т. Юра; Дорош Г. Чарський; відьма Д. Милютенко; кумедник А. Іванченко; дід Т. Юра; баба Г. Борисоглібська; крамар з папером О. Пономаренко; крамар з «Тінодем» І. Олександрів; жебрачка Л. Станіславська; хлопець з шоколадом Я. Трудлер; половий О. Пономаренко; перекупки: К. Степанова, Є. Черновська, Є. Ожеговська, Т. Юрівна, Н. Шведенко, В. Маслюченко, К. Коханова, Т. Миргород, С. Олександрова.

Інтермедія «Українізація».

Голова комісії В. Спішинський; члени комісії: А. Іванченко, Я. Трудлер; Радянська панна М. Пилипенко.

Інтермедія «Адам і Єва».

Адам М. Петляшенко; Єва Т. Барвінська; янгол П. Демченко; бог М. Пилипенко; смерть Н. Діхтяренко; Вій С. Литвинів.

«Ларьок».

Ларьок Л. Костюченко; Церабкооп Г. Чарський.

«Марс».

Марсіянці: Ю. Іванов, Н. Шведенко, С. Литвинів, Л. Станіславська, П. Уманець.

Інтермедія «Наркомзем і коза»

Наркомзем С. Литвинів; коза І. Кукарішник.

Інтермедія «Іхав козак за Дунай».

Козак М. Петляшенко; дівчина Т. Барвінська.

«Халандра».

Є. Вігільов—Б. Плетньов.

Постановка заслужен. артиста Гн. Юри. Оформлення сцени художника А. Петрицького. Музика композитора Н. Прусліна. Танки Є. Вігільов. Концертмейстер М. Різнікова. Виставу веде О. Пономаренко.

ДЕРЖАВОПЕРА

Симфонічний концерт

31 січня 1926 року твори Скрябіна.

Диригує Засл. артист Л. П. Штейнберг; соліст Вітя Вронська. 1. Божествена симфонія. 2. Равері. 3. Фортепіанний концерт з оркестром виконує Вітя Вронська.

Лебедине озеро

Фантастичний балет на 4 дії. Муз. П. І. Чайковського. Постановка балетмейстера академічних театрів Р. І. Баланоті.

Принц святкує свою повнолітність, оточений цілим вінком молодих гарних дівчат. Принцеса—мати раптом порушує його веселощі, нагадуючи про останній день його юнацького життя: на

завтрашньому балу він мусить обрати собі наречену. Принц зажурився і, щоб розважити тугу, він з товаришами йде ловити лебедів, але й тут йому не пощастило. Лихий чарівник обернувшись на лебедів дівчат, що не схотіли кохати потворне чудовище. Тільки вночі знов вертається їм людський образ, але й тоді вони не мають волі, бо за ними невідступно стежить їхній лихий геній—чарівник. Врятувати від чар може тільки кохання юнака, що ніколи ще нікого не кохав. Принц зачарувався царичею лебедів, Одетою, і клянеться їй, що вічно кохатиме її. Лихий геній, підслухавши їхню розмову, вирішує всяко перешкоджати, щоби принц не зблизився з Одетою. Він приводить на бал свою доньку, Одилію, надавши їй образ Одети. Принц нічого не підозріває, з усіх дівчат обирає Одилію, але в останній мент він дізнається, що його обдурено, і гадаючи, що Одетка навіки залишиться під владою лихого генія, він покидає замок.

На озері теж горе. Одетка, певна, що принц зрадив її, від туги хоче кинутися в озеро, але появляється принц і благає не робити цього. Лихий геній радіє. Одетка все-ж кидається в озеро і принц не в силі перенести розлуки і знаючи, що своєю смертю він згубить лихого генія, кидається за Одетою. Лихий геній у муках гине.

Дієві особи:

Принцеса Долохова; принц Зігфрід Павлов; його друг Бено Непомнящий; вихователь принца Карсавін; Фон-Ротбар Тарханов; Одетка Сальникова; Одилія Сальникова; церемоніймейстер Муравін; шут Непомнящий; друзі принца: Муравін, Іванів, Кузнецов, Константинов, Маневич, Соболев.

Слуги, пажі, герольди, війська.

Дія I.

Па-де труа виконують: Антонова, Левчинська, Чернишов.

Селянський вальс виконують: Анопова (Гамсакурдія), Левчинська, Сомова, Яригіна, Трусова, Маслова, Астрова, Рубіна, Пілер, Стрілова, Ліпковська, Дмитрієва, Штоль, Горн, Озолінг, Лісовицька, Шполянська, Корсарова, Чехова, Гасенко, Долохова, Лур'є, Жерлінська, Малець, Гольштейн, Свішнікова, Зільберман, Наливайко, Шумякова.

Дія II.

Вальс лебедів виконують: Анопова, Сомова, Стрілова, Горн, Левчинська, Яригіна, Рубіна, Валінг, Трусова, Гамсакурдія, Гасенко, Нілор, Маслова, Ліпковська, Лісовицька, Астрова, Жерлінська, Корсарова, Штоль, Долохова, Чехова, Шполянська, Лур'є, Малець, Наливайко, Зільберман, Свішнікова, Гольштейн.

Дія III.

Вальс наречених виконують: Анопова, Яригіна, Рубіна, Пілер.

Іспанський танок виконують: Сомова, Стрілова, Чернишова, Маневич.

Венеціанський танок виконують: Горн, Ліпковська, Озолінг, Чехова, Корсарова, Лісовицька, Гасенко, Жерлінська.

Венгеський танок виконують: Гамсакурдія, Карсавін, Астрова, Дмитрієва, Трусова, Константинов, Кузнецов, Соболев, Іванов.

Дія IV.

Адажіо виконують: Чаплигіна, Павлов.

Соло в оркестрі: скрипка проф. В. І. Добржинець; віолончель А. Кассан; арфа В. М. Пушкарєва; труба Ф. Пархомів.

Диригує І. Є. Вейсенберг.

Мадонине намисто

Опера на 3 дії, муз. Вольф-Феррарі.

Мадієла Закревська; Кармела Пушкарєва; Стела Слав'янська; Кончета Ліскова, Серена Борісова; дівчата: Ліскова, Борісова, Мартинович; нянька Первакова; дочка Голованська; селянка Стуканівська; торговки: квітками—Ніколаєва, водою—Наливайко; Дженоаро Мосін; Рафаель Любченко; Біазо Браїнін; Тотоно Колодуб; Чічіло Мамін; Рокко Зубко; Сліній Паторминський; продавці: Дідковський, Пурдек, Яр, Кузнецов; грачі Мора Дубиненко, Манько; молоді чоловіки Мартиненко; манахи: Циньов, Тоцький; батько Ткаченко.

Диригує засл. арт. Л. П. Штейнберг. Постановка В. Д. Манзія. Танки в постанов. Баланоті. Конструктивна установка худ. Хвостова. Оркестр мандоліністів під керівництвом Комаренка.

Князь Ігор

Муз. Бородіна.

Ігор, князь Сіверський Загумний; Ярославна його жінка Гужова; Володимир, їх син Кученко; Володимир, кн. Галицький Сердюків; мамка Первакова; Кончак, хан Половецький Циньов; Кончаківна, його дочка Борисова; Овлур—Половчанин Пурдек; Скула Паторминський; Ерошка Браїнін; Половецька дівчина Слав'янська.

Диригує О. М. Брон. Режисер В. Д. Бобров. Постановка половецьких танків балетм. Баланоті.

МУЗКОМЕДІЯ

Бокаччио

Опера Буфф в 3 д. с прологом. Музика Зуппе.

Действ. лица:

Джиованні Бокаччио, известный писатель Наровская (28, 29/I), Светлана (30, 31/I); Пьетро, принц Падуанский, Райский (28, 29, 30/I), Роберт (31/I); Скальцо, брадобрей Шадрин (28, 29, 30/I), Ростовцев (31/I); Беатриче, его жена Вадимсва (30, 31/I), Лурье (28, 29/I) Лотерите, бочар Ушаков; Изабелла, его жена Черновская; Ламбертучио, огородник Бенский; Перанелла, его жена Любова (30, 31/I), Каренина (28, 29/I); Фиаметта, их приемная дочь Мрозович; Леонетто Бранский (28, 29/I), Санин (30, 31/I); Тофано, Чихионо, Гвидо й Систе—студенты Вельбе, Пантелева, Миловинова, Фатеева; Маусордомо герцога Тосканского Гончаров (28, 29/I); Фатеев (28, 29/I); Букинист Фатеев (28, 29/I); Гончаров (30, 31/I); Фреско, молодой работник у Лотеринге Маренич; Чеко, Джакистметто, Аксельмо, Титтононо—нищие Зосимович, Розенфельд, Боголюбов, Ародзер; Филиппа Горева; Орлетта Зарецкая.

Действ. лица в „Comedia de l'arte“:

Панталоне Лотаринге; Коломбина, его дочь Абрамова; Пульчинелла, Бригелла—его слуги Скальцо, Пинно; Арлекин, влюбленный в Коломбину Леопетто; Скапино, слугини Арлекины Барский; Нарусино, падуанец ищущий руки Коломбины Маренич; придворные, народ, стража и пр.

Действие происходит во Флоренции в 1331 г. Перед 2-м и перед 3-м актами хореографические интермедии в исполнении Марины Нижинской, Ив. Бойко и балета. Постановка интермедий Ив. Бойко.

Постановщик Дм. Джуство. Дирижер Н. А. Спирионов.

Декорации по эскизам художника Н. Тилижинского работы худ. Воронцова. Костюмы по эскизам худ. Н. Соболя. Режисер А. Ровный. Танцы Ив. Бойко. Спектакль ведет М. Владимиров.

Катя танцовщица

Музкомедия в 3 д. муз. Жильбера, пер. Е. Геркена

Действ. лица:

Принц Саша Райский; Вебстер, посланник Ушаков; Мод, его дочь Черновская; Леандр, его секретарь Джусто; Катя Карина, танцовщица Наровская; Иво, ее партнер Шадрин; Боскарт, шеф полиции Ровный; Ромэн, министр Маренич; Вэрбо Санин; Леди Шильпердон Горева; Пертинакс Ростовцев; Симон, камердинер Микос; Эдуард, камердинер Вебстера Либаков; Сыщик Гончаров; Игрок Фатеев;

Гл. режисер Д. Ф. Джусто. Танцы поставлены Ив. Бойко. Дирижер Н. А. Спиридонов. Спектакль ведет М. В. Владимиров.

Дитя степей

Музкомедия в 3-х действ., муз. М. Крауса. Текст Л. Пальмского. Обработка Д. Джусто.

Действующие лица:

Гервальд фон-Гогенштейн Любова; Франц, ее племянник Шадрин; Роза-Мария, его жена Светланава; Алодар Веро Орлов; Эйтель Бенский; Стасси, его племянница Болдырева; Тони Гофер Джусто; Отто фон-Приневиз Маренич; Мукки фон-Кадельбург Санин; Шобри Ровный; Лайош, хозяин постоял. двора Микос; Пирожка, его дочь Клер; Геза, слуга Алодара Брянский; Директор отеля Ростовцев.

Гости на балу, крестьяне, танцовщицы.

В 1-ом акте большой классический балет.

Сюита муз. Дриго

1) Adagio. 2) Гавот „Piscicato“, 3) Аврора—вариации 4) Галоп—в исп. Марины Нижинской, Ив. Бойко и балета.

Постановка Д. Ф. Джусто. Декор. по эскизам худож. Б. М. Эрбштейна. Работа худ. Воронцова. Танцы поставлены Ив. Бойко. Дирижер Н. А. Спиридонов. Спек. ведет М. В. Владимиров.

ДЕРЖАВН. ЄВР. ТЕАТР

І н б р е н

На 4 дії і 10 картин Меєровича (Данієла) Є. Б. Лойтера.

Виконавці:

1-ша єврейка Сегаловська, Зісман; 2-га єврейка Рубінштейн, Норовлянская; Рохл Єлішева, Зісман; Войтенко Ізраель, Стрижевський; Державний равін Мерензон, Слоніський; Шмуель (Жуковський) Заславський, Хасін, Фейлін; Лейб Амдур, представник бундовської організації Стрижевський, Кантор; Гуревич, предст. партії Поалей-Ціон Нугер; Хорунжий Парчев, Абрамович; 1-й салдат Слоніський, Ізраель, Ягода; 2-й салдат Дордім, Мерензон; Майзель-адвокат Дінон, Фейгін; 1-ша і 2-га жінка в кормі Кулик, Терновська, Синельникова; Дама патронеса Іва Він, Кулик, Терновська; Духовний равін Ягода, Сокол; Ривка Йоффе, мати Рохл Гольдберг, Ліфшиц, Сонц;

Передплачуйте на 1926 рік

I. „Українську музичну газету“

Ілюстрований тижневик—(статті, замітки, дописи, інформації, хроніка, огляд, фейлетони, карикатури, постова скринька) : : : :

Умови передплати:

на рік . . . 6 нарб. || на 3 міс. 1 нарб. 50 к.
„ 6 міс. . . 3 „ || „ 1 „ . . . 50 к.

Окреме число . 15 ксп.

II. „Музику“

—науково-популярний трьохмісячник музичної культури

Умови передплати:

на рік . . . 5 нарб. || на 6 міс. 2 нарб. 50 к.
Окрема книжка . 1 нарб. 50 к.

Видає Муз. Т-во ім. Леонтовича-Київ, вул. Раковського, 15

Редактор М. Грінченко.

Аврум Йоффе, дядько Рохл Виноградський, Ягода; 1-й офіцер Дінон, Заславський, Абрамович; 2-й офіцер Слоніський, Парчев, Ізраель; М-ам Цигелевич Сонц, Ліфшиц, Образцовська; Берта Синельникова, Іва Він; Терент'єв Фейгін, Вайнштейн; Ліза Норовлянская, Кораллі; 1-й єврей Стрижевський; 2-й єврей Мерензон; 3-й єврей Хасін, Заславський; 4-й єврей Нугер, Вайнштейн; Сліпий Сокол; Єврейка Шенкер; Моніш—божевільний Бердичевський, Ягода; В загоні самооборони Дінон, Вайнштейн, Іва Він, Сонц; Підліток Гордон; Дівчина Бодня; У червоній розвідці Кантор, Фейгін.

Постановщик Єфраїм Лойтер. Художник Ісахар-Бер Рибак. Декоратор Магнер. Музика С. Н. Штейнберга. Лаборант А. Кантор. Машиніст сцени Сусоев. Світ Алексєєв.

Пурим-Шпіль

3 акти, 15 картин.

Єврейська комедійщина за варіантами євр. нар. комедій.

Картина 1. Вступ—парад труп. Картина 2. Убивство цариці Вашті. Картина 3. Схід на трон цариці Естер. Картина 4. Весілля. Картина 5. Падіння та смерть Гомона.

Цар Ахашвейрош Стрижевський; Цариця Вашті Іва Він, Синельникова, Кулик, Терновська; Придворні блазні: бігун похлібець Фейгін, Кантор; Паяц Заславський (Фай), Хасін; бігун Сокол; Цариця Естар Сонц, Зісман, Гольдберг; Царедівці: Мордхе Мерензон, Ягода; Гомен (начальник над військом) Ізраель, Парчев; Мемухи (гофмейстер) Нутер; писар Дінон, Абрамович; карновальн. рабин Вайнштейн; бердичевський лікар Слоніський; весільний бадхен Слоніський; шептуха Ліфшиц.

Постановка Є. Б. Лойтера. Музика С. Н. Штейнберга і Л. М. Пульвера. Пуримські співи за записами Є. Б. Лойтера. Художник вистави Ісахар—Бер Рибак. Танки і рухи Е. І. Вульф, Є. Д. Вігільов і Є. Б. Лойтер. Диригент С. Н. Штейнберг. Інструментовка його ж. Лаборант Д. Ф. Стрижевський. Пом. художника—Булаковський. Машиніст кону—Сусоев. Виставу проводить Ізраель.

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ КООПЕРАТИВНЕ ТОВАРИСТВО „КООПТАХ“

ПРАВЛІННЯ: вулиця 1-го Травня № 10, телефон № 20-46.

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЦЕНТР ПО ЗБУТУ ТА ЕКСПОРТУ ПРОДУКТІВ ПТАХІВНИЦТВА:

МАЄ біля 100 заготовчих пунктів по
Україні,
МАЄ представництва по реалізації в Лон-
доні, Берліні, Парижі та Відні,
МАЄ свої склади по постачанню населення
міст: Харкова, Київ, Одеси, Катери-
нослава, Сталіна.

Яйця й птицю з Харківського складу всім
установам м. Харкова.

ТОЛЬКО ДВА КОНЦЕРТА

Среда
3 февраля

Зал Госбиблиотеки
им. Короленко.

Воскрес.
7 февраля

ТОЛЬКО ДВА КОНЦЕРТА

Гос. Квартета ім. ГЛАЗУНОВА.

1-й концерт.

Чайковский
Глазунов
Бетховен.

2-й концерт.

Шуберт
Гендель
Григ.

Начало в 8^{1/2} час. вечера.

Билеты продаются в Центр. театр. кассе с 12 дня до 5 веч. и в кассе
Госбиблиотеки с 11 до 12 час. дня и с 5 до 8 час. вечера.

ТОЛЬКО ДВА КОНЦЕРТА

ТОЛЬКО ДВА КОНЦЕРТА

ТОЛЬКО ДВА КОНЦЕРТА